

Глава IV

Следващият тласък сякаш отнесе пода под краката ни, така че с автоматични движения на ръцете си помагахме да запазим равновесие, няколко чутини далеч не меко се приземиха на пода, и писъкът на алармата ни подгони към седалките. И аз самият скочих към своята седалка, натиснах бутона на предпазния колан и се огледах наоколо. Чутините явно не по-добре бяха подготвени за такава изненада, въпреки че би трябвало да бъдат. Поне у мен се прокраднаха съмнения за тяхното владение на положението, както и за онова, което преди малко ми каза чутинът. „Е“ – пооправих се, като си мърморех, – „поне малко от тази самоувереност беше най-вероятно пресилена“.

Реакциите на чутините пък ми говореха нещо такова, защото спокойната им самоувереност се заменяше от бързана и смутено поглеждане ту към холограмния дисплей, ту към големия прозорец на командното помещение. „Високоразвита цивилизация повече или по-малко“ – започнах да си мърморя на себе си и от време на време поглеждах Доброчут, докато и той най-накрая погледна към мен. „В главата му трябва да е доста очигледно прехвърлянето на мисли“ – с малко циничен хумор си обяснявах израза на лицето му. Обаче сериозната реакция на Доброчут ме отрезви и мен. Ако сме попаднали в опасна ситуация, както личеше, бях на същия кораб, на който и те. Поне в този момент. Само малко отклонение от неговия разказ и самоувереност и всички заедно щяхме да сме в кашата.

- Какво беше това? – попитах аз.

- Нападат ни – отговори ми Доброчут.

В помещението всички мълчаха, обаче напрежението обхвана цялото помещение, целия екипаж.

- Значи, започна война?

- Не, не – Доброчут отрицателно клатеше глава, размишлявайки. – Нали щяха да ни уведомят от нашето командване. Острините многократно изискваха изтегля-

не и на двете страни от тази част на космоса, обаче ние сме били тук преди тях, това е наше, никакво право няма да го владеят, нито да искат от нас да се изтеглим, с предложение след това и те да си заминат. На всяка цена искат да ни отстранят и се боя, че са започнали локалната война, с която ни заплашваха, което иначе още не е потвърдено. Нямаме никакво известие за това, обаче за такова събитие тук вече е трудно да се намери някакво друго обяснение. – Доброчут сбръчка челото си, докато обмисляше различните възможности. Но това беше само за няколко мига.

Нов тласък разтrese целия ни кораб, а страхотно ускорение ни залепи за седалките.

- Говори капитанът – се чу спокойният глас на командира. – Навлизаме в мрежа от защитни астероидни полета. Подгответе се за силен страничен натиск при спирален полет.

Разтърси ни нова поредица от експлозии, след които последва страхотен трясък, когато един летателен апарат се блъсна в нашия голям двадесетметров прозорец, при което цялата предна част хлътна. И прозорецът се огъна и потъна чак до първите седалки. От гърлото ми излезе вик, чуха се и други викове. За част от секундата, когато трябваше да се пръсне цялата предна част заедно с прозореца, всичко замря в страхотно преенапрежение на силите – хлътналите стени и прозорецът. Всичко утихна. Пред очите ни се движеха смачканите стени и огънати хлътнал прозорец. Всичко беше изкривено, така силно деформирано, че очите автоматично улавяха пречупената стена, пукнатините. В миг ми просветна мисъл за опасността от безвъздушното пространство. Някои вече бяха ударили алармения бутон за затваряне на предпазната клетка на седалката – прозрачна цилиндрична туба, която обгръща цялата седалка с обвивка, непрониклива за въздух, всичко това се изреждаше през съзнанието ми със светкавични картини. Ръката ми се насочи към алармения бутон, в мъртвата тишина в същия миг забелязах отдръпване на стените в първоначалното им положение. Прозорецът с трясък

се изправи, минаха само няколко мига – и той вече стоеше на старото си място. Нищо смачкано, никаква гънка, а преди всичко – никакви пукнатини не можеха да се видят. С недоверие гледах пред себе си, прозореца, стените, докато накрая не погледнах своя съсед.

- Фуу, този ваш кораб наистина е направен от добри материали!

На лицето на Доброчут се разля самоуверена усмивка.

Огледах се наоколо. Цялото помещение се изпълни с оживление и възгласи. След това пак погледнах към прозореца:

- А това, най-вероятно, не е от стъкло, нали?

- Вижда се през него, да, но това е и всичко, което този прозорец има общо с вашите стъклени прозорци на Земята.

- Наистина, усъмних се – признах си с усмивка, – още нямам формирани знания за издръжливостта на вашите материали.

- Няма значение, аз иначе познавам техните възможности, но не знам, дали това ме поставя в по-добро положение. Силата на експлозията не мога да предвидя, нали? – Доброчут неспринудено се засмя на своята духовитост. – И двете имат значение, нали знаете?

- Говори командирът – гласът на централния компютър от озвучителната уредба прекъсна живите разговори. – Приемете указания!

Екипажът замря в очакване. Всички разговори вече се бяха насочили към дискусии за най-добро решение, въпреки че мнозинството констатираше невъзможност или прекалено малко сведения за окончателен извод.

- След нас е флотът на острините, чийто авангард ни напада. Според съобщение от тяхното командване, не ни разрешават да преминем и настояват за спазване на забраната, въпреки че им обърнах внимание на действащите правила. Накратко, отказаха по-нататъшни преговори с мен. Заплашват, че ще ни спрат във външния пояс на астероидния облак, ако прекосим този пояс,

наредено им е да действат незабавно и да ни унищожат. След това прекъснаха разговора. Обаче това наше унищожаване няма да бъде толкова просто. Както видяхте, вече опитаха, но им се изплъзнахме. Не успяха. Също така, няма да могат и да ни спрат. Нашият флот, най-малкото равен на техния, в квадрант XL273, може да ни изпрати свои роботоракети за защита. По всяко време можем да се оттеглим в техните защитни полета. Получих също допълнителни указания от нашето командване. Целият флот и всички ескадри в близост до нас трябва да ни подкрепят по време на нашия пробив до енергийните складове и планетите за роботизирано производство, дори с цената на собственото си унищожение. Поех инициатива за нашия пробив през астероидните облаци. Хиляди милиарди от тези многокилометрови въглеродни, железни и други скали сме докарали тук, още когато острините са били далеч на своята планета. Иначе, след това им разрешихме да си докарат свои астероиди. Сега, поради своята надменност и според доста повърхностния си анализ, виждат пред себе си само произволно нахвърлян материал. А ние можем тези астероиди, на вид произволно разхвърляни, да ги разместим, за да направим път за преминаване. Ние можем да ги овладеем. Иначе, част от това знаят и те. Обаче заради нашата скорост няма да могат да спрат нашия пробив през астероидния облак. Острините сега изпращат ескортиращи части, които да ни заобиколят с обхождаща маневра и да осуят изтеглянето или бягството ни, а нашето предимство е в удобната близост на астероидната мъглявина. Ще бъдем по-бързи. Обаче трябва да се подготвим за преследване. Полетът покрай гъсто разположени астероиди е изключително труден и опасен. Всичко ще бъде на границата на издръжливост на нашите тела. Подгответе се за бързо оттегляне със завой. Екипажите на лазерните оръдия и защитните ракети да бъдат готови за незабавно действие, защото вероятно няколко от техните изстребители ще ни настигнат, преди да достигнем първите астероиди.

В холограмния дисплей светнаха лампички за от-

брояване, които загасваха една по една в интервал от една секунда. Отпуснах се на своята седалка, облегнах глава на меко тапицираната облегалка за глава и стиснах дръжките на седалката си.

- Сега! - отекна остър глас и в миг върху нас подейства толкова мощно ускорение, че неговата прекалено голяма сила изкриви нашите лица, а няколко секунди по късно, все още в кръгово завъртане, централния компютър оповести нападение на изстребителите на остриите и вече започнаха да ни уцелват енергийни бойни ракети. Нашите лазерни оръдия също атакуваха веднага нападателите, така че по средата на кръговия завой вече стреляха всички оръжия и от двете страни. Въпросът беше само колко време могат да издържат защитните полета и броните на нашия кораб. Засега енергийните бойни ракети нажежиха едната ни страна, а ние скоро успяхме да унищожим първо единия, после втория и след това всички останали от първата малка група нападатели. Корабите роботизирани изстребител не бяха достатъчно бронирани за защита от по-мощните оръдия с лазерни лъчи. Обаче това още не означаваше нищо. Тези роботизирани изстребител, иначе с по-малки възможности, бяха опасни преди всичко заради своя изключително голям брой. Това беше с цел да бъдат повече роботизирано насочваните бойни ракети. Кораби, какъвто беше нашият КОМАР, не можеха да бъдат унищожени от отделни изстребител, както и от по-голям брой изстребител заедно. Обаче по-големият брой означаваше постоянно използване на гориво и мунции, изтощително преследване до пълно изчерпване на енергийните запаси заедно с мунциите. А до астероидите имаше повече от десет минути още, толкова, колкото беше необходимо и на първата по-голяма ескадра изстребител-преследвачи. Холограмният дисплей представяше тяхното положение. Ескадрата изстребител ще ни настигне, това беше очевидно. Обаче това щеше да бъде непосредствено на границата на мъглявината. Тогава ще активираме своите лазерни оръдия.

- Силите на противника са прекалено големи! -

докладва за резултата от своите изчисления централният компютър. Отново настъпи тишина.

- Поддържай посоката! - пак се чу гласът на командира. - Успяхме!

Екипажът започна с учудване да се споглежда и да поглежда ту към командира, ту към холодисплея. Нищо не показваше успех. От всичко показано не можеше да се извади такова заключение.

- Да, шестнадесет секунди преди навлизане ще ни настигнат - продължи командирът, - а на това разстояние може да ни дойдат на помощ управлявани от нас астероиди, всеки момент трябва да започнат да се движат. Под тяхното прикритие ще бъдем в безопасност и също така ще бъдем в добра позиция, тъй като изстребителите ще трябва и да ни заобиколят, а това за тях ще бъде фатална загуба на време.

Всички отново се възряха в централния холограмен дисплей, където все още нищо не показваше придвижване на астероиди, чието прекалено късно задействане би могло да е фатално за нас. Все по-често можех да чуя мърморене на по-висок глас.

- Какво чакат, по дяволите? - долетя възклицание от задната част на помещението.

В холограмния дисплей светнаха лампички за отброяване - шестнадесет червени за секундите и десет сини за минутите. Мърморенето утихна. Цялото събитие се разгърна на холограмния дисплей. Всичко, което беше в покой, и всичко, което се движеше. Приближаването на изстребителите и полетът на нашия кораб в астероидния облак. Имаше още време. Десет минути до критичната точка и след това още шестнадесет секунди до първите астероиди.

Затаихме дъх. Тези минути след това се влачеха, обаче техните сини лампички полека-лека изгасваха. Всички до последната, когато светнаха червените секунди и вече усетихме отката от енергийното изпразване на нашите лазерни оръдия, които атакуваха приближаващите изстребителите. Боят започна. Ние или щяхме да успеем, или всичко това беше само безсмислен сблъ-

сък с тяхно надмощие? Тогава някъде от вътрешността на астероидния облак се показва пръчковиден предмет с дълга въжеобразна форма, който полетя с голяма скорост към нас от задната част на астероидния облак като дълъг, тънък змийски език. Тази скорост трябва да е развил вътре в астероидния облак, където никой не е могъл да го открие. Може би вече е време, говореха очите, когато се споглеждаха. Шумът утихна. Дишането се успокои. В холограмния дисплей нагледно се представяше събитието: ние, изстребителите и великанския дълъг език. Червените лампички започнаха да изгасват... седем, шест, пет... Сега откриха огън по нас изстребителите, няколкостотин едновременно, с такава мощ, че нашите защитни полета започнаха да се разпадат едно след друго и бронята на нашия КОМАР се нажежи. Температура от хиляди градуси топеше външните слоеве.

- Бронята поддава - отекна вик.

Още три секунди, две, една... Великанска сянка полетя покрай нас и ни обхвана тишината на абсолютно спокойствие. В безопасност сме! Уаа! За лазерните оръдия на изстребителите бяхме недосегаеми, поне до влизане в астероидния облак. Преди да успеят да заобиколят езика, ние ще бъдем в безопасност. Ловът, разбира се, ще продължи. Обаче това ще бъде на наша територия. Изстребителите са с хиляди, но и ние можем да разчитаме на голям брой наши роботизирани насочвани бойни ракети. Да, на голям брой. Погледите отново се възряха в холограмния дисплей.

- Дяволски много изстребители имат, тези острини - дочух глас, който се извиси над все по-високото мърморене.

Обаче веднага долетя отговор:

- И нашите ще бъдат доста!

- И от двете страни нашите ще бъдат много на брой! - с не по-малко победоносен тон добави един червенокос чутин край холограмния дисплей и веднага се допълни с малко по-пресилен оптимизъм: - А сега имаме възможности. Няма да е лесно. Най-вероятно ще успе-

ем.

Последваха още няколко мига с размяна на мисли и съмнения в оживени разговори. Опасността все още ни преследваше, беше тук, пред нас, но летяхме под сигурното прикритие на дългия щит, проточил се във вътрешността на астероидния облак.

Прелетяхме покрай първите астероиди, след това напред по протежение на великанския език до неговия корен и вече бяхме оставени на свободен полет покрай огромни маси с многокилометрови диаметри и покрай мъглявини от ситни частици, опасни за полет в близост до тях, защото биха могли при преминаване през тях да повредят корпуса на кораба. А на пръв поглед тези мъглявини бяха интересни. Много интересни. Светлината на съседните звезди се пречупваше от тяхната повърхност в различни цветове, така че сини, зелени, жълти слоеве се преливаха едни в други и се преплитаха в смайващо красиво произведение на изкуството, което трябваше да забележа въпреки цялото напрежение или пък може би именно заради него.

- Да, тази мъглявина е в нашите каталози - ми обясни Доброчут. - То е сред най-добрите произведения на изкуството на строителите на този астероиден пояс. И на мен ми харесва.

- Интересно - моето възхищение се изля в размишляваща резервираност. - Изкуство в космоса - погледнах съседа си (сега, значи, бяхме в безопасност) и отново мъглявината.

- Хм, и вие, земляните, ще творите някога нещо такова. - Доброчут говореше с усмивка и с донякъде покровителски тон, а после, след кратка замисленост, чертите на лицето му придобиха по-остри форми, а в очите му се появи студена твърдост: - Разбира се, ако успеем да осъществим този пробив и повторно да установим връзка с нашите енергопроизводствени полета. В противен случай е трудно да се предвиди как ще протече вашето развитие или, по-точно казано, какво ще стане с вашето съществуване.

Отново в главата ми се породиха разни мисли.

Какво всъщност са енергопроизводствените полета? И защо не могат да влязат в тях? Всичко показваше тяхната връзка с централното събитие. И че самият аз би трябвало да участвам. Обаче какво е онова нещо, за което аз бих могъл да бъда толкова важен? Явно много важен. Всичко показва това. Пък и този спор между двете високоразвити цивилизации. И във връзка с този спор досега съм получил прекалено оскъдни отговори, за да мога да си оформя определена представа. Както, разбира се, и във връзка със заплахата за Земята, която била пред унищожение. Или пък не е? Този въпрос все още не можех да разнищя. А какво, ако източникът на спора между тях е нещо друго, по-дълбоко? Ако всичко е предизвикано от съвсем друга причина? Някаква важна причина, по важна от енергопроизводствените полета, а за която още нищо не са ми казали.

Предупреждението отново да се подготвим за излизане от безопасния път под прикритието на великанския език, накара да утихне жизнерадостното въодушевление от успешното изплъзване. Трудно беше, много трудно. Измъкнахме се на косъм. Не повече от няколко части от секундата натежаха в наша полза, няколко решителни мига, съвсем лека благосклонност на съдбата при логистично точно пресметнати ходове на противника. Обаче достатъчно за осъществяване на пробив и за изблик на радост. Все пак, отсега нататък ще бъде полесно, защото разчитахме на помощ, както ни беше казано. Чутините се връщаха на седалките си. А ще трябва да влезем в бой, може би дори тежък. Само че в толкова плътна блокада повече няма да ни хванат. Всички бяхме убедени в това. С погледи вперени в холограмния дисплей следяхме новата развръзка на събитието. Визуалното представяне на цялата налична информация ни сочеше траекторията на нашия полет покрай гъсто разпръснатите астероиди и разкриваше нашия тил. Натам беше привлечено нашето внимание. В астероидния облак проникваше друг облак. Хиляди и хиляди изтребители от флота на острините с този огромен брой се бяха впуснали след нас в преследване, така че техните рояци се

показваха във формата на съпровождащ облак. Дяволски много бяха. Въпросително се вгледах в чутините. Такъв брой! Нима наистина ще получим помощ, подкрепления за блокада на тази невероятна сила?

Чутините продължаваха, макар и без оживени възклицания, да наблюдават пространственото изображение на разпределението на преследвачите. Концентрацията на силите трябва да ги беше смаяла. И наистина ги беше смаяла, поне все по-силно добивах такова усещане. Явно бяха загрижени от броя на изстребителите, който трябва да надхвърляше техните представи за силите на противника.

- Какво може да се разбере от това? – с привидно спокоен глас попитах Доброчут, докато той вгълбено наблюдаваше показаното на холодисплея.

- Хм – Доброчут продължаваше неподвижно да гледа холодисплея.

- Имате ли и вие такива сили на разположение? – изрекох аз с едва овладяно нетърпение.

- Хм – очевидно размишленията за възникналата ситуация за него не бяха толкова прости. Тук беше развръзката, или по-точно – завръзката, на нещо, което беше доста повече от чисто локално събитие. Нищо от онова, което бяха предвиждали за присъствието само на локални сили в тази част на космоса, не съответстваше на реалността. – Познавахме гъстотата, мощта и разпределението на въоръжените сили. Знаехме за всяка част от цялата галактика. А показаното на холограмния дисплей изобщо не съответства на това, което знам. Такава концентрация на силите. Откъде се взе? Придвижването на толкова големи въоръжени сили не е можело да остане незабелязано. Или пък... – размишляваше в отговор Доброчут. – Острините не би трябвало да имат възможности за нещо такова. А може би... – отново замълча.

- Какво „може би“? – внимателно гледах него и отрицателното му кимане с глава.

- Не знам. Може би командванията не дават голяма част от цялата информация.

- Какво означава това?
- Много неща.
- Кой са те?
- Че вече е било осъществено придвижване и концентриране на въоръжени сили из цялата галактика. Както на наши, така и на техни.

- И в какво се състои промяната?!

- На глобално ниво? – чутинът набръчка чело. – Съмнявам се, че е нещо повече от различно разпределение. Най-вероятно нищо особено. Обаче това важи за разпределението на глобално ниво, из цялата галактика.

- Защо само на глобално ниво? А какво ще кажеш за нас? – попитах аз.

- Хм. Ами, това е то. Доста трудно е да се прецени. Цялата тази работа не ми харесва. – Доброчут ме погледна. – Ни най-малко не ми харесва това. И най-вече, защото сте на нашия кораб.

- Аз?

- Да. Очевидно острините са се досетили за това. Да, това ще е. Знаят за вашето присъствие тук.

- Нима е възможно да съм такава сила, че моето присъствие да бъде толкова важно при всичко това?

- Не знам. Необходими сте ни. Достатъчно ясно ми беше казано за вашата важност за нас. Не знам точно защо. И самият аз не мога да си представя вашата важност като цяло. Иначе е вярно, че като землянин сте важен за нас. Всички земляни са важни за нас. Обаче това събитие показва, че сте незаменим. Или поне трудно заменим. А това не го разбирам.

Доброчут, след кратко размишление, ме погледна, после погледна холодисплея, а след това се вторачи пред себе си. Обаче погледът му леко безучастно гледаше през показаното на дисплея; както можех да видя, беше се вгълбил в размишление. Обмисляше нещо.

След това бавно се обърна към мен, хвърли поглед върху израза на очакване върху лицето ми и поклати глава:

- Аз не знам. Обаче това не е важно. А острините

очевидно знаят. И това е важното.

* * *

Полетът покрай наредените нагъсто маси означаваше главоломно криволичене, по време на което инерционният момент в завоите представляваше ограниченител на скоростта.

Доброчут ми обясняваше възникналата ситуация:

- Скоро ще ни настигнат – каза той и след това с доста самоуверена усмивка продължи: – Но ще имат други затруднения. В този астероиден облак има лабиринт от клопки, предпазни бариери и бази с насочвани бойни ракети, което при нормални обстоятелства сигурно щеше да е напълно достатъчно. Проблемът повече е в невероятната концентрация на сили.

- И какви са според най-новите сведения нашите възможности? – попитах с пораждащо се тягостно усещане.

Доброчут, с израз на спокойно самообладание, ме измери с поглед.

- Засега не мога да предвидя това – отвърна той.

Всички замълчаха. На централния холограмен дисплей се показваше цялото пространство на астероидния облак заедно с изстребителите-преследвачи. На този дисплей върху целия голям прозорец на командното помещение виждахме всичко като през гигантски далекоглед. Всички астероиди по посока на нашия полет можехме да видим още преди да се доближим до тях.

КОМАР се разтърси. Погледнах чутина:

- Изстребители?

- Да, настигнаха ни.

Попаденията на роботизираните изстребители ни разтърсваха на кратки интервали. След това ги атакуваха нашите лазерни оръдия, и то с доста голяма мощ, от която няколко изстребителя пред нас мигновено изчезнаха. Обаче веднага ги заместиха други, които стреляха с все по-бясна настойчивост. Вече не беше възможно да се пестят мунции. А въпреки цялата мощ на нашите

лазерни оръдия, изстребителите вече ни изпреварваха със заобикаляща маневра от страни, и симулираната прогноза, която се показваше на централния холограмен дисплей, беше зле. Същевременно отдолу към нас се прокраднаха големи ята изстребители и започнаха да се движат така, че да пресекат нашия полет. Обърнахме се нагоре, с бърза промяна на посоката избегнахме сблъсък с тях и бяхме свободни, обаче отдясно, непосредствено до нас, ни настигнаха други ята изстребители. Изплъзнахме се със спирален полет, полетяхме непосредствено до голям астероид, след това покрай друг, трети.

На централния холодисплей, въпреки успешното ни измъкване, се показваше все по-затворен обръч без празно пространство за продължаване на полета, освен, може би, горе вдясно, където гъстотата на изстребителите беше донякъде по-малка. Веднага се насочихме натам, обаче и изстребителите-преследвачи направиха същото. Насочихме всички лазерни оръдия по посока на полета.

На всички ни спря дъхът.

- Все повече изстребители от външната страна се насочват към блокада на нашия полет – смаян възкликна един чутин до холодисплея. – И те сигурно имат уредени траектории през астероидния облак!

А неговият съсед добави с безсилно разперени ръце:

- Толкова далеч напред са! Обаче – нали това е вече в близост до обхвата на нашите роботоракети!

- Да, холограмното изображение допуска това. Ами да, вече се вижда. Идва помощ. Нашите роботоракети!

- Ще настане меле от хиляди двубои.

- Всички ще бъдем на куп. Това е очевидно. Милиметрови разстояния ще бъдат решителни за нашия пробив.

- През такова меле не можем да летим! Ще се блъскаме в техни и наши отломки!

- Заповед до екипажа! – гласът на капитан Харс-

тан прекъсна разговорите за нашите маневрени възможности. – Започваме пробив през отслабените части на обсаждащите сили.

На холодисплея се показваше разположението на изстребителите в района, предвиден за пробив. Всичко беше илюстрирано много точно по отношение на разстояния и големина, нашия кораб и всеки изстребител на точно разстояние от него.

- Компютърът да оцвети обозначените изстребителите! – нареди командирът.

- За всяко лазерно оръдие целта е точно определена. Блокадата ще пресечем със сваляне на изстребителите.

Лазерните оръдия се насочиха към избраните оцветени изстребителите, които очертах на холограмния дисплей пробива през нашата блокада.

Холограмното представяне на полета на нашия КОМАР в симулираните прогнози на компютърно изчисленото предвиждане спря на пресечната точка на всички посоки: нашите, на нашите роботоракети, на идващите отстрани изстребителите и на преследващите ни изстребителите непосредствено зад нас. В пресечната точка ще се извърши щурм, ще станат хиляди и хиляди сблъсъци с неясен резултат, меле от двубои, суматоха в гигантски сблъсък и нашият планиран пробив. Холограмното изображение изчезна.

- По-нататъшна прогноза на развръзката не е възможна – кратко заключи централният компютър.

- Моля за тишина! – обади се централният компютър, а капитанът продължи:

- Облечете скафандрите, защото ще изпуснем въздуха от всички помещения заради голяма вероятност от пробив на нашите защитни полета и бронята на кораба, което по всяка вероятност още няма да бъде фатално за нас. Важен е пробивът. И при разбиване на цялата предна част на кораба екипажът може да се спаси, защото от другата страна ще ни прихванат вече нашите бойни кораби или спасителни роботоракети.

- Скафандрите осигуряват мобилност, изтегляне

от застрашената зона, а това е важно при унищожаване на отделна част от кораба – поясни Доброчут.

Кимнах в съгласие. Всичко показваше, че ще са ни необходими. Приблжих се до стената, там за две-три секунди ме облякоха роботизирани ръце – десет ръце едновременно – от главата до краката.

- Фуу, че то било бързо! – можех само да констатирам.

- Изтребители в обхвата на лазерните оръдия! Стреляй! – чухме гласа на командира. В същия миг ни уцели енергиен заряд. Стреляхме срещу един изтребител, изплъзнахме се на група изтребители с бърз завой покрай астероид и вече можехме да гледаме величествена сцена – сблъска на хиляди роботоракети с изтребителите.

- Нашите роботоракети!

Помощта пристигна. Роботоракетите влязоха в схватка с изтребителите на острините. Хиляди и хиляди лазерни лъчи се кръстосваха, попадаха в целите си и нажежаваха броните до експлозия. Всичко около нас беше обгърнато от ослепителната светлина на взривените изтребители и роботоракети, накъдето погледнехме, навсякъде имаше само едно – стрелкане на кораби и множество експлозии, а ние летяхме право към това меле. Трябваше да направим пробив през него, обаче никакво свободно пространство за полет не се показваше пред нас. Нямаше да можем да направим този пробив, без да се блъснем в нещо. Единствено това беше ясно. Тогава преследващите ни изтребители, с изстрели от лазерните си оръдия, нажежиха корпуса ни до ослепителен блясък, а отпред ни заплашваше още по-голяма опасност, защото предната част на корпуса нямаше да издържи на всички сблъсквания.

- Трябва да се изтеглим назад, в спасителните ракети! Контролът над оръжията и посоката на полета се поема от централния компютър!

Всички веднага се втурнахме назад. Беше в последния момент. Отломките от взривените и разбити изтребители и роботоракети по нашия път бяха все по-на-

гъсто. Тогава изгубихме почвата под краката си от мощна експлозия и то толкова мощна, че няколко чутини бяха съборени на пода, а другите, докато бягаха, се спъваха във въргалящите се техни другари. Непосредствено пред изхода и самият аз се спънах в един чутин на пода и докато падах можах само за миг да зърна, че от експлозията при фронталното сблъскване с един изстребител се бяха пробили стените. Обаче успях да се изправа и се втурнах след бягащите чутини. Последва нов тласък, отново изгубихме почва под краката, отново се спъвахме, падахме и отново се изправяхме. Конвулсивно се хващах за стените, лазех и в блъсканицата накрая достигнах до спасителната ракета, в която веднага на скачахме един след друг.

- Готови за изстрелване! – извика един видимо потресен чутин с пръст на спусъка на ракетния двигател, но го задържа вик:

- Чааакай! Не избързвай! Корабът, разбит или не, с бронирания си корпус все още ни осигурява защита при блъскане в отломките. В центъра на сражението сме!

Нашата спасителна ракета, една от четирите, остана в готовност до подходящия момент.

- Лазерните оръжия и двигателят са унищожени! - това беше гласът на централния компютър. - Осъществихме пробив през най-гъстото меле на боя. При оптимално избран момент на изстрелване, бягството на нашите спасителни ракети може да бъде успешно. Желая ви щастлив път! Сбогом!

Хванах се за дръжката на своята седалка. Изстрелването ще бъде бързо. Колко хубаво беше от страна на централния компютър, че се жертва за нас, помислих си аз.

Последва силен тласък. Цялата предна част на помещението пред спасителната ракета отлетя като огромен отломък и пред нас се разкри изглед към групата астероиди пред нас. Тогава силата на ускорението от изстрелването на нашата спасителна ракета ме притисна към седалката и ние вече излетяхме покрай от-

къснатите отломки на нашия кораб, след което се стрелнахме към гъсто струпаните астероиди. Напълно подходящо място за нашата малка ракета. Тук щеше да бъде подходящото място за бягство на врабеца от хищните птици, през храсталака. И наистина, на малките холодисплеи до своите седалки скоро видяхме експлозиите при сблъскването на преследващите ни кораби с астероидите. След това следваха няколко минути несигурност и спирален полет, при който кръвта нахлуваше ту в главата, ту в краката, ту пак в главата, след което нашият полет започна да става все по-спокоен и удобен. Бяхме в безопасност. И на холодисплея не се виждаха повече преследвачи. Отървахме се от тях. Окончателно! Нададохме въодушевени възгласи, когато видяхме пред себе си открития път през останалата част на астероидния пояс. Поне тази част от астероидния облак трябваше да е под контрола на чутините. Мърморенето и виковете утихнаха в очакване и затаяване на дъх чак до окончателното навлизане в широко открито пространство от другата страна на астероидния пояс.

- Уааа! - пред нас се показва картина, величествена и неочаквана. Все пак, бяхме изненадани. От лицата ни изчезнаха радостта и страха. И двете едновременно. Само мислите потекоха в мозъците ни с удвоена скорост.

- Това си го бива! - обади се чутинът, който правеше коментари пред холодисплея на кораба. - Значи, работата сега е такава.

Неговият съсед кимна в съгласие:

- Да! - той каза това някак си безучастно, след което в него внезапно настъпи малко повече оживление. - Каква е тази работа, всъщност? Какво значи това?

Размишлявах в търсене на най-доброто обяснение. Всичко, което се разгръщаше пред погледа ни, беше пълна противоположност както на онова, което ни се случува, така и на нашите очаквания. Никой не беше споменал тази възможност. Обаче биха могли да помислят за нея. Поне чутините, със своята проникателност, биха могли да предвидят това. Или пък не?

Хиляди и хиляди бойни кораби бяха наредени в различни геометрични форми около гигантска космическа станция, осветена от преливащи се цветни светлини. Диаметърът ѝ трябва да беше много десетки километри, същински град. Поех дъх и издишах дълго. Бойни кораби както на чутините, така и на острините, в еднакво съотношение, поне така се виждаше. Бяха „закотвени“ в пълно спокойствие. И въпреки това, сигурно се контролираха взаимно. Както и да е, и двете страни бяха „закотвили“ там бойните си кораби. И то в мир? Някакъв диалог, някакво договаряне трябва да се провеждаше между тях, си помислих.

На ракетния холограмен дисплей се показва група чутини от нашето командване, както заключих от коментарите на чутините; пред всички стоеше мъж с авторитетен вид, който започна да ни говори:

- Поздрав! Осъществихте успешен пробив. Поздравявам ви! – на лицето му спонтанно заигра жива усмивка. – Добре свършена работа!

Нещо хитро има в този мъж, проблесна ми мисъл. Все пак, с радост споделях задоволството на чутините в ракетата.

- Ще организираме за вас тържествена вечеря с голям брой гости!

Последва жива и одобрителна реакция. След последните събития с всички рискове и изживени чувства, ще последва дружеска среща с вечеря. Прекрасно!

- Разбира се, трябва да поканим и острините.

В ракетата настъпи тишина. Острините, да. Изглеждаше разумно. Поне по отношение на ситуацията в момента.

- Какво, всъщност, става? – извика някой от задната част на ракетата.

Авторитетният чутин не показва изненада пред поставения въпрос, когато се усмихна с красноречива самоувереност:

- Както знаете, с острините винаги сме в преговори за сътрудничество. И сега също. Някои неща, както сами видяхте, вървят по своя път, нали?

Чутинът леко се поклони.

- Довиждане и ще се видим на вечерята! – каза още на сбогуване и изчезна от холодисплея.

- Както чухте – с подчертано повишен глас и самодоволно, заради собствената си изява, весело обобщи приказливият чутин от задната част на нашата ракета, – сега се връщаме от своя път. Иначе, всичко е наред.